

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 553

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 iulie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 250 din 12 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003	1-4	Decizia nr. 252 din 12 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice	6-8
Decizia nr. 251 din 12 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 38 și 44 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	4-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		296. — Ordin al președintelui Institutului Național de Statistică privind actualizarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 250

din 12 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Florentina Baltă — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003, excepție ridicată de Raiffeisen Bank — S.A. — Sucursala Constanța în Dosarul nr. 3.416/COM/2002 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 110C/2003, având în vedere că obiectul excepției de neconstituționalitate este identic cu cel al cauzei menționate.

La apelul nominal este prezentă Maersk Sealand, prin avocat, și Societatea Comercială „Fruvimed” — S.A., prin consilier juridic.

Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Părțile prezente nu se opun conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 110C/2003 la Dosarul nr. 107C/2003, care este primul înregistrat.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât, prin suspendarea procedurii speciale prevăzute de Legea nr. 64/1995, la cererea instituției publice implicate, se paralizează orice posibilitate a creditorilor de a-și exercita drepturile procesuale și de a-și recupera creanțele de la debitorii. Se arată că aceste dispoziții contravin și prevederilor art. 49 alin. (2) din Legea fundamentală, deoarece obligă judecătorul-sindic să dispună închiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului la cererea instituției publice implicate în privatizarea societății. Și, în sfârșit, se mai arată că dispozițiile legale atacate sunt în contradicție și cu prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece creează un regim preferențial instituțiilor publice și defavorizează celelalte categorii de creditori.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată. Se arată că art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 permite judecătorului-sindic să suspende procedura judiciară a falimentului.

Această măsură este temporară, fiind luată până la privatizarea societății sau pentru o perioadă de cel mult un an, cu posibilitatea de a fi prelungită cu încă un an numai în cazuri temeinic justificate. În consecință, nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 octombrie 2002 și din 13 ianuarie 2003, pronunțate în dosarele nr. 3.416/COM/2002 și nr. 212/COM/2001, **Tribunalul Constanța – Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003**, excepție ridicată de Raiffeisen Bank – S.A. – Sucursala Constanța și Maersk Sealand.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 au fost adoptate cu încălcarea principiului liberului acces la justiție, deoarece prin aceste dispoziții legale se paralizează orice posibilitate a creditorilor de a-și exercita drepturile procesuale și de a-și recupera creanțele de la debitorii indicați în cuprinsul normei menționate. În opinia autorilor excepției accesul la justiție este blocat „atâta timp cât, potrivit art. III, la cererea instituției implicate, judecătorul-sindic va fi obligat să dispună închiderea procedurii în temeiul contractului de vânzare-cumpărare”. Autorii excepției susțin că sunt încălcate și prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, deoarece textul legal criticat creează o serie de privilegii de care beneficiază proprietatea

privată a statului în defavoarea proprietății persoanei juridice de drept privat.

Se mai susține că, pe de o parte, dispozițiile criticate încălcă art. 49 alin. (2), precum și art. 123 alin. (2) din Constituție, prin obligarea judecătorului-sindic de către „o instituție implicată” de a dispune inițial suspendarea și ulterior închiderea procedurii, iar pe de altă parte, creditorul se găsește în fața unei imposibilități obiective de a realiza creanța împotriva debitorului.

Autorii excepției apreciază, de asemenea, că sunt încălcate și prevederile art. 134 din Constituție, întrucât se creează un regim preferențial instituțiilor publice, defavorizând toate celelalte categorii de creditori și punându-i pe aceștia din urmă în imposibilitatea realizării creanțelor lor, deși sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege.

Și, în fine, se susține că aceste dispoziții contravin și principiului separației puterilor în stat, deoarece „o dată cu vânzarea acțiunilor prin contractul de vânzare-cumpărare se va stabili și soarta creanțelor debitorului, procedura reorganizării judiciare și a falimentului urmând să fie închisă de către judecătorul-sindic, instituția implicată în privatizare se va substitui nepermis puterii judecătorești, singura competentă să înfăptuiască justiția”.

Instanța de judecată consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, contravenind art. 21, art. 41 alin. (2), art. 49 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Guvernul apreciază că dreptul unei persoane de a se adresa unei instanțe judecătorești este, în acest caz, doar suspendat, iar nu suprimat. Măsura suspendării exercitării acțiunilor sau, după caz, a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 constituie un act judiciar de decizie, adoptat de instanța competentă, pe o perioadă limitată, după constatarea de către judecător a îndeplinirii condițiilor prevăzute în alin. (1) al art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002. Atât deschiderea, cât și închiderea procedurii de suspendare se realizează pe cale judiciară, fie în condițiile prevăzute de art. 117 și următoarele din Legea nr. 64/1995, republicată, fie în condițiile art. III alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002.

Titularii drepturilor de creanță au posibilitatea ca, la închiderea procedurii prevăzute la art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, să își recupereze creanțele pe baza prevederilor contractului de privatizare sau în condițiile dreptului comun. Pentru aceste motive se arată că dispozițiile legale criticate nu contravin art. 21 și nici art. 49 din Constituție.

Referitor la încălcarea art. 123 alin. (2) din Constituție, Guvernul arată că acesta nu este încălcat, deoarece, prin dispunerea suspendării, judecătorul-sindic se supune legii în vigoare, iar nu unei „instituții implicate”, cererea acestei instituții fiind necesară, din punct de vedere procedural, pentru suspendarea, respectiv pronunțarea de către instanță a unei încheieri prin care se va dispune închiderea procedurii în temeiul prevederilor contractului de vânzare a acțiunilor.

Se mai arată că dispozițiile legale criticate nu contravin nici art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, măsura suspendării răspunzând tocmai exigențelor formulate de Legea fundamentală. Referitor la principiul separației puterilor în stat, Guvernul arată că nici acesta nu este încălcat.

În concluzie se arată că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 211 din 10 iulie 2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării, Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 26 martie 2003. Aceste modificări privesc și alin. (1) al art. III din această ordonanță.

În practica sa jurisdicțională Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, atunci când, după ridicarea excepției de neconstituționalitate, dispoziția legală a fost modificată, excepția poate să fie examinată dacă textul legal, în noua sa redactare, conservă substanța reglementării inițiale. De aceea, având în vedere că această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002, în forma modificată prin Legea nr. 82/2003, dispoziții care au următorul conținut:

„(1) Exercițiul acțiunilor sau, după caz, efectuarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 se suspendă, la cererea instituției publice implicate, față de societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale deține majoritatea din capitalul social, care înregistrează obligații bugetare de peste jumătate din totalul datoriilor înscrise în evidența contabilă, aflate în proces de privatizare, cuprinse în programe speciale care să conducă la creșterea atractivității acestora pentru privatizare ori pentru care s-au înregistrat scrisori de intenție pentru achiziționarea pachetului de acțiuni.

(2) Suspendarea va fi pronunțată de instanța competentă pentru o perioadă de un an, care va putea fi prelungită, în cazuri temeinic justificate, cu maximum un an.

(3) În termen de 15 zile de la pronunțarea hotărârii de suspendare, administratorul sau, după caz, lichidatorul va fi obligat să prezinte instituției publice implicate un raport cu privire la ansamblul operațiunilor efectuate în cursul procedurii de lichidare judiciară.

(4) În urma privatizării societății prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni, judecătorul-sindic va pronunța, la cererea instituției publice implicate, o încheiere prin care va dispune închiderea procedurii în temeiul prevederilor contractului de vânzare a acțiunilor.“

Critica de neconstituționalitate a textelor de lege menționate se bazează, în esență, pe susținerea potrivit căreia instituirea acestui motiv de suspendare a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 încalcă dreptul de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, dispozițiile art. 49 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dispozițiile

art. 134 alin. (2) lit. a) și b), potrivit cărora statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, raportate la textele din Constituție invocate de autorul excepției, s-a pronunțat prin mai multe decizii, ca de exemplu Decizia nr. 211 din 10 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 28 octombrie 2002, și Decizia nr. 115 din 18 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 3 aprilie 2003. În considerentele acestor decizii, Curtea a reținut că suspendarea exercitării acțiunilor sau, după caz, a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 nu încalcă principiul liberului acces la justiție, dat fiind că, prin însăși natura ei, această măsură constituie un act judiciar de decizie, adoptat de instanța competentă, pe o perioadă limitată, potrivit art. III alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, după constatarea de către judecător a îndeplinirii condițiilor prevăzute în alin. (1) al aceluiași articol.

În același sens, Curtea a reținut că procedura, suspendată pe cale judiciară, urmează să se închidă tot pe cale judiciară, fie în condițiile prevăzute de art. 117 și următoarele din Legea nr. 64/1995, republicată, dacă nu s-a realizat privatizarea, fie în condițiile prevăzute de art. III alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, în urma privatizării prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni.

De asemenea, Curtea a reținut că titularii drepturilor de creanță care au solicitat deschiderea procedurii față de societatea comercială ajunsă în incapacitate de plată au posibilitatea ca, la închiderea procedurii speciale prevăzute de art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, să își recupereze creanțele pe baza prevederilor contractului de privatizare sau, în condițiile dreptului comun, de la succesorii societății privatizate.

Așadar, atât măsura suspendării, cât și închiderea procedurii prevăzute de lege au loc într-un cadru judiciar, în fața instanței competente, neputându-se reține, în consecință, că prin textul de lege care formează obiectul excepției de neconstituționalitate s-ar restrânge exercițiul dreptului sau însuși dreptul de liber acces la justiție.

Pentru aceleași considerente, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 nu sunt contrare prevederilor art. 49 din Constituție, întrucât textul criticat este un text de procedură — deci fără efect cu privire la dreptul substanțial al creditorilor —, iar potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, reglementarea procedurilor judiciare este de competența legiuitorului.

Și, în sfârșit, prin aceeași decizie a statuat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, deoarece măsura suspendării răspunde tocmai exigenței formulate de Legea fundamentală, fiind menită să salveze societățile comerciale în dificultate și capitalurile acestora, pentru a-și putea îndeplini în continuare funcțiile economice pentru care au fost create — deci pentru a asigura libertatea comerțului —, precum și toate obligațiile ce decurg din aceste funcții, inclusiv aceea de a-și achita obligațiile față de creditorii.

Atât considerentele, cât și soluția din aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curtii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003, excepție ridicată de Raiffeisen Bank — S.A. — Sucursala Constanța și de Maersk Sealand în dosarele nr. 3.416/COM/2002 și nr. 212/COM/2001 ale Tribunalului Constanța — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 251

din 12 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 38 și 44 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 38 și 44 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ion Popescu în Dosarul nr. 348/2003 al Judecătoriei Târgoviște.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât folosirea noțiunii de „contravenient” și procedura prevăzută pentru plângerea împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor nu aduc atingere prezumției de nevinovăție și nici nu echivalează cu răsturnarea sarcinii probei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 348/2003, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 38 și 44 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată, prin avocat, de Ion Popescu într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva

procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor este „aproape în întregime neconstituțională și contrară spiritului tratatelor și pactelor internaționale la care România a aderat, privind cadrul general de judecare al cauzelor civile și penale”. Consideră că, în mod special, dispozițiile criticate răstoarnă prezumția de nevinovăție, recunoscută de Constituție, iar „utilizarea în mod constant a noțiunii de contravenient semnifică și aduce în fața instanței petentul ca pe o persoană vinovată de săvârșirea unei fapte prevăzute și sancționate de lege, faptă care prezintă pericol social și este săvârșită cu vinovăție”. Prin urmare, ca efect al dispozițiilor legale criticate, se răstoarnă și sarcina probei, în defavoarea persoanei care ar trebui să se bucure de prezumția de nevinovăție.

Judecătoria Târgoviște apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece prezumția de nevinovăție, consacrată de art. 23 alin. (8) din Constituție, se aplică doar în cadrul procesului penal, fiind prevăzută și de art. 66 din Codul de procedură penală, iar în materie contravențională se aplică regulile procedurii civile.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale, iar critica potrivit căreia dispozițiile ordonanței ar încălca principiul prezumției de nevinovăție, consacrat de art. 23 alin. (8) din Constituție, este nefondată, deoarece acest text constituțional „este aplicabil

exclusiv în dreptul penal, nefiind valabil și în materia contravențiilor, care nu mai fac parte, potrivit sistemului nostru de drept, din sfera ilicitului penal“.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale. Apreciază că sunt nefondate criticile formulate de autorul excepției, având în vedere că prezumția de nevinovăție, cu privire la care statuează art. 23 alin. (8) din Constituție, „este proprie doar procesului penal, neavând nici o legătură cu cauzele de natură civilă, comercială sau de contencios administrativ, fapt reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 317 din 20 noiembrie 2001“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16, 17, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 38 și 44 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002. În esență, prin aceste dispoziții legale se reglementează următoarele:

- art. 16 se referă la conținutul procesului-verbal de constatare a contravenției;
- art. 17 se referă la lipsa mențiunilor care atrag nulitatea procesului-verbal de contravenție;
- art. 19 se referă la semnarea procesului-verbal de constatare a contravenției;
- art. 21 se referă la aplicarea sancțiunii contravenționale;
- art. 24 se referă la confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții;
- art. 25 se referă la comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenției;
- art. 26 se referă la comunicarea înștiințării de plată;
- art. 27 se referă la comunicarea prin poștă a procesului-verbal și a înștiințării de plată;
- art. 38 se referă la sancționarea cu avertisment;
- art. 44 se referă la contravenții săvârșite de militari în termen.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

- art. 23 alin. (8): „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.“

De asemenea, a fost invocată și încălcarea art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994, reglementări care au următorul conținut:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...]

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.“

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale și reglementările internaționale invocate, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată și urmează să o respingă.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a învederat faptul că noțiunea de „materie penală în sensul Convenției“ este una autonomă în raport cu sensul dat în legislațiile naționale, iar în scopul aplicării art. 6 din convenție trebuie să se țină seama de trei criterii: 1. calificarea faptei în dreptul național; 2. natura faptei; 3. natura și gradul de severitate ale sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză. În acest sens Curtea a statuat, în cauza *Engels și alții contra Olandei, 1976*, că „statului nu îi este suficient să califice o faptă ca disciplinară pentru a o sustrage obligației fundamentale de a asigura un proces echitabil în materie penală“. Prin urmare, cu toate că statul în cauză atribuie un caracter administrativ-disciplinar sau contravențional unei fapte date, aceasta poate fi considerată, în sensul convenției, ca aparținând de domeniul penal, prin prisma criteriilor mai sus menționate. De asemenea, în cauza *Öztürk contra Germaniei, 1994*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că modul de definire a faptelor în dreptul intern are o valoare relativă, esențiale fiind celelalte două criterii (natura faptei și gravitatea sancțiunii), oricărui „acuzat“ garantându-i-se dreptul la un proces echitabil, indiferent de calificarea faptei în dreptul intern. În mod similar Curtea s-a pronunțat și în cauzele *Campbell și Fell contra Regatului Unit, 1984*, *Demicoli contra Maltei, 1991*, *Garyfallou Aebe contra Greciei, 1997*, *Lauko contra Slovaciei, 1998*, precum și *Kadubec contra Slovaciei, 1998*.

Referitor la textele criticate de autorul excepției, Curtea reține că, în conformitate cu art. 23 alin. (8) din Constituție, utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „contravenient“ în dreptul administrativ sau de „infractor“ în dreptul penal nu are semnificația unei înfrângerii a prezumției de nevinovăție. Acest principiu constituțional este aplicabil atât în domeniul penal, cât și în cel contravențional, nici o persoană care a săvârșit o infracțiune (infractor) sau o contravenție (contravenient) neputând fi exclusă de la beneficiul acestei garanții procesuale atât timp cât nu există o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Autorului contravenției i se asigură, fără nici o îngrădire, dreptul de a se adresa justiției, cerând anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Într-o asemenea situație este firesc că el trebuie să dovedească netemeinicia ori nelegalitatea constatării contravenției sau a sancțiunii aplicate. Aceasta nu înseamnă răsturnarea sarcinii probei, ci aplicarea principiului general al procedurii civile, potrivit căruia cel ce face o afirmație în cadrul judecății trebuie să o dovedească.

Săvârșirea contravenției se constată nemijlocit de către agentul constator, abilitat în acest sens prin actul normativ de stabilire a contravenției, iar procesul-verbal de constatare are forță probantă până la dovada contrară,

moment până la care persoana căreia i se impută săvârșirea contravenției are calitatea de contravenient.

De altfel, cu privire la constituționalitatea textelor criticate de autorul excepției, cu aceeași motivare, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din

17 iunie 2003, și a respins acea excepție de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Deoarece în cauza de față nu s-au învederat elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie, soluția dată în decizia mai sus menționată își menține valabilitatea.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17, 19, 21, 24, 25, 26, 27, 38 și 44 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ion Popescu în Dosarul nr. 348/2003 al Judecătorei Târgoviște.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 12 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cotton Textil” — S.A. din Târnăveni în Dosarul nr. 3.919/2002 al Tribunalului Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Arată că posibilitatea Guvernului de a actualiza periodic sumele în funcție de care se stabilește competența materială a organelor specializate din cadrul direcțiilor

generale ale finanțelor publice județene, respectiv a organelor specializate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, de a soluționa contestațiile împotriva actelor de control sau de impunere întocmite de organele fiscale este prevăzută chiar de textul legal, în deplin acord cu prevederile constituționale. Potrivit art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, care poate fixa reguli de determinare a competenței materiale a organelor administrativ-jurisdicționale, fără ca prin aceasta să se producă o imixtiune a puterii executive în domeniul rezervat legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 3.919/2002, **Tribunalul Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cotton Textil” — S.A. din Târnăveni într-un litigiu având ca obiect contestația împotriva măsurilor dispuse de organele Ministerului Finanțelor Publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 încalcă prevederile art. 51 din Constituție, referitoare la supremația Constituției

și a legilor, prin aceea că permite Guvernului să actualizeze cuantumul sumelor prevăzute la alin. (1) și (2) ale aceluiași articol chiar și prin hotărâre, modificând implicit și competența materială a instanțelor judecătorești. Consideră că valorile determinante în stabilirea competenței materiale pentru soluționarea unor contestații, prevăzute de un act normativ de nivelul legii, nu ar putea fi modificate decât printr-un alt act normativ de același nivel.

Tribunalul Mureș – Secția comercială și de contencios administrativ consideră că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate, deoarece abilitarea Guvernului „vizează organizarea executării legii mai sus menționate, prin indicarea sumei care determină competența organelor indicate la art. 5 alin. (1) și (2)“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Președintele Camerei Deputaților apreciază ca fiind neîntemeiate criticile formulate de autorul excepției, iar dispozițiile legale criticate, ca fiind în concordanță cu principiul constituțional al supremației Constituției și a legilor, întrucât, potrivit art. 107 alin. (2) din Constituție, hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor. Actualizând cuantumul sumelor respective, Guvernul nu modifică, nici măcar implicit, competența materială a instanțelor judecătorești, ci doar competența de soluționare a contestațiilor de către organele specializate din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau ale Ministerului Finanțelor Publice. Competența materială a instanțelor judecătorești este stabilită potrivit normelor Codului de procedură civilă, în funcție de nivelul autorităților administrației publice care au emis actele atacate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată. Sumele la care se referă art. 5 alin. (1) și (2) din ordonanță reprezintă valoarea obiectului contestațiilor, care se soluționează pe cale jurisdicțional-administrativă, iar Guvernul este autorizat de legiuitor să actualizeze aceste sume periodic, în funcție de rata inflației.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de

impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 6 februarie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 16 februarie 2001, dispoziții care au următorul conținut: „*Guvernul este autorizat să actualizeze cuantumul sumelor prevăzute la alin. (1) și (2).*“

Alin. (1) al art. 5 stabilește competența organelor specializate din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, pentru soluționarea contestațiilor al căror obiect are o valoare de până la 500 milioane lei, iar alin. (2), competența organelor specializate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice pentru soluționarea contestațiilor al căror obiect are o valoare de 500 milioane lei sau mai mare sau privește actele întocmite de organe de control din cadrul aparatului central al ministerului ori modul de stabilire a taxei judiciare de timbru.

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 51 din Constituție, potrivit cărora „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*“.

Examinând conținutul dispozițiilor legale care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate și criticile formulate de autorul excepției, Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“. Competența instanțelor judecătorești este stabilită de codurile de procedură și de alte legi speciale, iar în materia contenciosului administrativ, competența instanțelor judecătorești este determinată de nivelul organului administrației publice ale cărui acte se atacă.

Art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 stabilește competența organelor specializate din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, ori a celor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, în raport cu obiectul contestației, definită ca o cale administrativă de atac prin art. 1 alin. (1) din ordonanță, în raport cu valoarea obiectului contestației sau cu organul care a emis actul contestat.

Dispozițiile legale criticate autorizează Guvernul să actualizeze cuantumul valorii obiectului contestației care determină competența organelor financiare județene sau centrale pentru soluționarea la primul grad de jurisdicție administrativă a contestațiilor respective. Aceste limite de valoare se impun a fi actualizate periodic în raport cu rata inflației. Dispozițiile de actualizare a cuantumului sumelor ce determină competența diferitelor organe ale administrației publice financiare constituie, în mod evident, măsuri luate pentru executarea legii. Asemenea măsuri, dispuse chiar prin hotărâri ale Guvernului, nu sunt contrare nici principiului supremației Constituției și nu reprezintă nici imixțiuni în domenii rezervate reglementării prin lege ori prin alt act normativ de același nivel, întrucât, potrivit prevederilor art. 107 alin. (2) din Constituție, „*Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor*“. De altfel, legislația actuală prezintă numeroase exemple de cazuri în care Guvernul este împuternicit, prin lege, să actualizeze, în funcție de rata inflației, cuantumul a diverse sume reprezentând

contravaloarea anumitor obligații, dobânzi, despăgubiri, penalități sau amenzi, iar Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la această chestiune, reținând că nu contravine nici unei prevederi constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 33 din 6 februarie 2001,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 26 aprilie 2001, și Decizia nr. 38 din 3 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 26 iulie 1996).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cotton Textil” — S.A. din Târnăveni în Dosarul nr. 3.919/2002 al Tribunalului Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

INSTITUTUL NAȚIONAL DE STATISTICĂ

ORDIN

privind actualizarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA

În temeiul art. 6 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 488/2001 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică,

având în vedere prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 53/1999 privind aprobarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA,

președintele Institutului Național de Statistică emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă actualizarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA 2002, potrivit anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Actualizarea a fost efectuată cu respectarea prevederilor Regulamentului Comisiei Europene nr. 204/2002 de modificare a Regulamentului Consiliului Comunității Economice Europene nr. 3.696/93 privind

Clasificarea produselor asociate activităților din Comunitatea Economică Europeană — CPA 2002.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 august 2003.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Institutului Național de Statistică,
Aurel Camara

București, 1 iulie 2003.
Nr. 296.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 bis în afara abonamentului și se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro